

Tajemství bílé královny Sahary

Sahara skrývá mnoho tajemství a záhad. Jedním z nich je skalní umění Tassili n'Ajjer a dalších oblastí střední a jižní Sahary. Koho zobrazují tajemné fresky na kamenech Tassili? Proč mají postavy podivné pokrývky hlavy? Proč jsou některé lidské postavy světlé na rozdíl od většiny tmavých?

Jak se na freskách v srdci písku a kamenů pouště objevili sloni a krokodýli? Existuje souvislost mezi starověkou kulturou, která tyto fresky opustila, a kulturou Egypta?

Odpovědi na tyto otázky přišly při vědomém snění, pomocí kterého bylo možné se dostat do tohoto ztraceného světa. Ale pěkně popořádku.

... Nad spálenou zemí visel ponurý soumrak. Cizí malé slunce stěží pronikalo svými paprsky hustou šedohnědou masou prachu nahromaděnou v horních vrstvách atmosféry.

Tento svět nedávno utrpěl katastrofu. Bylo řečeno, že kolem této planety proletělo bludné vesmírné těleso. Nějak to ovlivnilo místní hvězdu a odtrhlo od ní ohnivý mrak, který zahalil planetu.

Kdysi vzkvétající tropická krajina byla spálena a přeměněna na poušť. A teď ponuré denní světlo vrhá své hnědé paprsky bez života na holé popraskané kameny. Červené písečné duny jsou válčovány ke všemu lhostejným větrem. Nyní zde vládne dnem i nocí.

Planeta byla kdysi plná života, ale na některých kopcích z něj zůstalo jen skrovné trní a hluboké jeskyně ukrývající přeživší hrstku lidí a zvířat pod temnými oblouky.

Bylo řečeno, že před katastrofou zde žili pouze primáti a primitivní kmeny lidí.

Nyní se všichni skrývali v jeskyních a jejich budoucnost byla odsouzena k zániku.

Tady je vidím, pokryté opičími kůžemi, jak jdou lovit poslední opice. Potřásají oštěpy a kamennými sekerami a tančí kolem ohně.

Jsou to velmi snědí lidé a jejich vlasy jsou krátké a stočené do malých kroužků.

To se stalo, jak bylo řečeno, při vystavení velké dávce radiace během katastrofy.

Divoši vykřikují něco v jazyce, kterému nerozumím, skáčou s dlouhýma nataženýma nohama. Jejich tváře ztuhly v transu.

Myslela jsem, že jsem se ocitla v Africe, protože vypadali jako černoši.

Ale navzdory všem těmto rituálům bylo kořisti stále méně a méně, beznadějí se stávala stále děsivější a děsivější a rudá záře ohně stále častěji osvětlovala smutné tváře posledních lidí, kteří katastrofu přežili.

S nástupem tmy se na černé obloze rozsvítila modrá hvězda, která byla jasnější než všechny hvězdy, sotva viditelné, ne-li úplně neviditelné kvůli vrstvě prachu a sazí, které zůstaly v atmosféře z doby katastrofy.

Zraky odsouzených k ní byly upoutány, protože tam žili jejich bohové. U nás se tato hvězda nazývá Sirius. K té planetě byla mnohem blíže než k Zemi a obyvatelé planet jejího systému pomohli člověku narodit se na této divoké zemi a stali se pro něj bohy.

„Později se stali bohy i pro pozemšťany,“ jak našeptával vnitřní hlas.

Katastrofa oné planety se také odrazila v systému Siria, jak bylo řečeno. Putující planeta zaplavila jednu z planet vodou, na které žili předkové těch, kteří se přestěhovali na Zemi a stali se Atlantány (viz téma: Měsíc je archa Atlantánů). Z té putující planety se stala archa a pak náš Měsíc.

Ale divocí lidé v jeskyních toto všechno nevěděli. Pokračovali v modlitbách ke svým bohům za spásu, modlili se za jídlo a oblečení, za to, aby všechno bylo jako předtím.

Vůlí náhody v té době nedaleko proletěla ona planeta-archa s pra-Atlantány a divoši si na černé obloze jejich spálené domoviny všimli, že se od jejich hvězdy (Sirius) oddělil jasný bod. Stále rostl a nešťastní lidé tančili stále silnější v modlitební extázi.

A hle, nyní už stříbrné disky pra-Atlantánů klesají na skalnatou plošinu. Sami „bohové“ sestoupili z nebe, aby je zachránili. To si tehdy mysleli.

„Bohové“ byli vysocí (dvakrát vyšší než domorodci), oblečení ve stříbrných oblecích a průhledných kulatých skafandrech, které místní obyvatelé považovali za velké hlavy.

Ale zdá se, že uplynulo hodně času. Bylo řečeno, že pra-Atlantáné poté vzali do své „archy“ všechny, kteří zůstali na této planetě. Byla to hrstka přeživších lidí a několik druhů opic. Usadili je v dutinách a jeskyních nižšího patra.

Sami bydleli výše, ve skále vytesali domy-fasády a celé ulice se sloupy a dlážděnými cestami, které byly osvětleny „věčnými“ lampami. To vše bylo v měsíčním podzemí. Spodní patro představovalo neobydlené a nedokončené jeskyně, zde však bylo také provedeno osvětlení.

Právě do těchto „ložních prostor“ byli divoši spuštěni. Změny si ale ani nevšimli, neboť zdejší krajina připomínala jejich umírající vlast a „bohové“, které viděli, i jejich lodě, zdálo se, byli pouze ve snu.

V duších přeživších se však stále usadila naděje, že nyní budou žít pohodlně, i když se nebe stalo kamenným a věčné světlo osvětlovalo jejich nové domovy. Věřili, věděli, že „bohové“ jsou blízko, že se o ně starají.

Často „bohové“ posílali do labyrintů spodních jeskyní nějaká rohatá zvířata, podobná buvolům, které chovali doma.

Tato zvířata byla lovena přeživšími divochy. V temných jeskyních opět předváděli své lovecké tance a s nimi tančily jazyky prapůvodní ohně prosíce o štěstí.

Nic se nezměnilo, ale čas běžel dál. Divoši se rodili a umírali, zatímco pra-Atlant'ané žili několik tisíc let a pokračovali ve vedení „archy“ přes rozlohy Kosmu.

...Najednou jsem se ocitla v těle divoké ženy. Obklopovalo mě skrovné nádobí, tmavá jeskyně a ve tmě plápolající oheň. Nevíme, co bude dál, nevíme, co bylo předtím. Víme jen jedno - žijeme, jíme a to vše nám dali bohové, kteří jsou někde poblíž. Jsou tam, i když je nikdo neviděl. (Vždyť ti, kdo viděli, dávno zemřeli.)

Staří lidé vyprávěli, že to jsou vysocí, bílí a mocní tvorové. Dávají nám jídlo. Mluvili také o nějaké jasné hvězdě, ačkoli si nikdo nepamatoval, co je to „hvězda“. Nevíme, co to je, nikdy jsme to neviděli.

Mám bratra. Je to silný a statečný lovec, ale bez bohů by neměl žádnou kořist.

Pak ale všechno někam zmizelo a zahalila mě tma a za chvíli jsem se zase ocitla v těle, ale už úplně jiném. Nyní jsem byla mladá dívka z těch, kteří žili v horních patrech archy.

Halila mě ta nejjemnější perleťová látka, zlaté kudrlinky vlasů se mi stáčely přes ramena a já tajně slézám někam dolů.

Tam žijí ti, které jsme zachránili z umírající planety.

Je velmi zajímavé se na ně dívat. Jen ztěžka prolezu škvírou. Obklopuje mě dusný vzduch... Dupot kopyt, chrapot zvířete. Temný buvol se řítí přímo na mě.

Co mám dělat?

Chci se vrátit, ale nemůžu. Ruce začínají chladnout a šílená tlama se blíží. Téměř v zapomnění slyším srdceryvné výkřiky a nějaký černý silák popadl buvola za rohy. Ještě malinko a ...zlomil mu vaz. Pod kamennými oblouky se ozvalo strašlivé křupnutí a on si vítězoslavně zvedl na rameno... celé zabitě zvíře!

Páni, jak silný!

...A pak jsem se znovu ocitla bez těla. Po tomto setkání začala mladá „bohyně“ - dcera jakéhosi urozeného muže z rodu pra-Atlant'ánů, který měl dům na „arše“, často navštěvovat hluboké jeskyně, kde žili divoši.

Něco ji sem neodolatelně táhlo. Síla, moc a odvaha primitivního siláka na ni tak zapůsobily, že se do něj i přes ošklivý obličej a tmavou barvu pleti bez vědomí zamilovala.

Brzy se objevila v jeho rodině. Ti to brali jako znamení shůry, vždyť k nim sestoupila samotná bílá bohyně. Stále častěji sem chodila, nosila jídlo z domova a hostila všemu se divící divochy. Dávala jim také sladký nápoj nesmrtelnosti, který prodlužoval život na neuvěřitelně dlouhou dobu.

Ale tu se přede mnou zase všechno zamlžilo a pak se najednou objevil úplně jiný obrázek.

Už nejsou kamenné stropy, nad hlavou je modrá obloha a slunce a dole se vznáší země, jako bych letěla v letadle. Dole se z oceánu vynořila obrovská souš. „*Budoucí Atlantida*,“ slyším vnitřní hlas a vedle něj je podivná pevnina, která svým tvarem připomíná hlavu černocho. „*Budoucí Afrika*,“ zazní znovu stejný hlas.

Vždyť stále vypadá jako hlava černocho, když se podíváte pozorně.

A bylo řečeno, že budoucí Atlant'ané přistáli na této pevnině se svými chráněnci, stejně tak i se zbývající opicemi, které se částečně staly příbuznými člověka, čímž ho učinily ještě divočejším.

Pra-Atlant'ané vysadili divochy v těch místech, kde se nyní rozprostírá rozlehlá Sahara. Tenkrát tu byl tropický ráj.

Sami pra-Atlant'ané se stále báli cizích vlivů a oblékali se do skafandrů. V této podobě předstupovali před divochy, kteří si je jako takové pamatovali - vysoké, s kulatými průhlednými hlavami a ve stříbrných oděvech.

Právě tato vyobrazení se nacházejí na starověkých skalách saharské pouště a způsobují četné spory mezi vědci.

Příběh té, jež se zamilovala do primitivního siláka, byl smutný. Opustili ji příbuzní v domnění, že jejich rodinu zneuctila spojením s představitelem méněcenné rasy a zkazila aristokratickou modrou krev Atlant'anů (ve skutečnosti měli krev modré barvy), vždyť byla těhotná.

Staří Atlant'ané věřili, že i když se tohoto dítěte zbaví, stejně se na další dítě, již od jiného otce, mohou přenést známky divocha.

Tak byla zanechána se svým milencem a jeho lidem v afrických zemích, kde se stala bílou bohyní divokého kmene a jeho královnou.

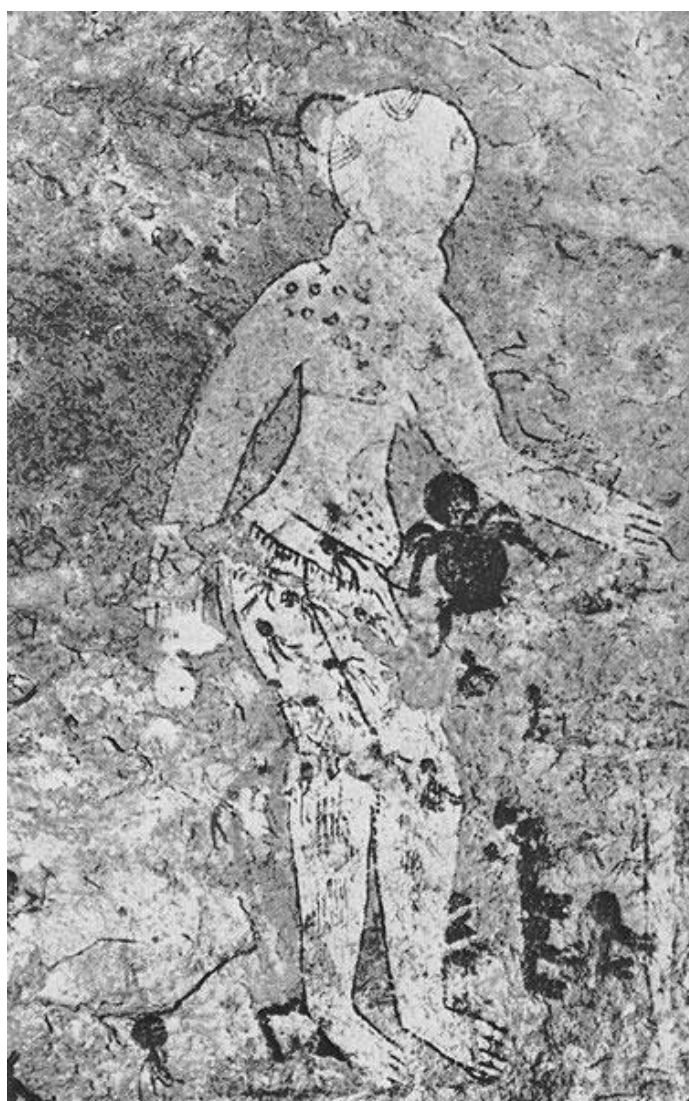
„Bohové“ odešli, ale ona prožila celý život s primitivními lidmi. Tak to bylo řečeno. Měla syna, který byl podobný otci, jako dva hrášky v lusku. A když vyrostl, stal se umělcem, který na skalách zobrazoval lovecké výjevy.

Čas letěl před mými zraky, jako by záběry z kroniky. Tito lidé se nadále živili lovem a po večerech se scházeli u ohňů a připomínali si příběh své záchrany, který nikdy plně nepochopili.

Bílá žena, která s nimi zůstala, byla uctívána jako bohyně. K ní se modlili za déšť a dobrou kořist, za narození dětí a rodinné štěstí. Kolem se pásala tučná stáda antilop, zeber a dalších zvířat.

Syn živé bohyně maloval na skály život kmene bohů, kteří je přivedli do těchto končin.

Tyto fresky stále existují v srdci Sahary na náhorních plošinách Tassili n'Ajjer a Ahaggar a ohromují moderní badatele svou živostí a pravdivostí. A postavy dávných lidí, kteří loví, kojí děti, tančí rituální tance, na stěnách jeskyní. Ale moderní obyvatelé východní Afriky, kteří kdysi opustili tato nyní vyprahlá místa, se neliší od těch nakreslených. Zdá se, že sestoupili ze stěn těch prastarých jeskyní a žijí v našem světě. Primitivní kultura přežila dodnes, navzdory suchu, záplavám a stěhování národů.

„Bílá paní“ – freska z Tassili n'Ajjer, Sahara

Zachovaly se také fresky zobrazující lidi s kulatou hlavou. Jsou to obrovské bílé postavy s hlavami, které vypadají jako skafandry. Vědci s tímto tajemstvím stále

bojují. Nevědí, že syn bílé královny zobrazoval ty, kteří je přivedli na Zemi, zobrazoval je tak, jak je viděl: v kombinézách a skafandrech a obrovského vzrůstu. Na stejných skalách je také vyobrazení jeho matky. Jedná se o takzvanou „bílou paní“, která je pro vědce rovněž záhadou.

Ale teď vidím, že tato žena má nejen syna umělce, ale i dceru.

Ale není tak snědá. Její silně kudrnaté vlasy jsou vícebarevné. Světlé prameny sousedí s tmavými. Její velké černé oči rámují husté oblouky obočí a její nos je stejně rovný jako nos její matky.

Kmen uznal také ji jako bohyni, protože byla úplně jiná než ostatní její spolusoukmenovci a podobala se těm, kteří tyto lidi zachránili.

Její obraz je také zachován na skalách. Je namalována napůl bílou barvou, napůl tmavou barvou. Tak primitivní umělec zobrazil její původ od bílé matky a černého otce.

Ale tu jsem zase někde propadla a najednou jsem se ocitla v těle mladé dívky, samotné dcery bílé vládkyně kmene. Toliko nyní zde vládne sama, protože její matka již zemřela, žila více než sto let.

Kolem beder jsem měla omotaný kus leopardí kůže a na krku se mi houpaly kostěné korálky.

Oheň šíří veselé jiskřičky a štěrbinou začíná pronikat růžové ranní světlo. Postupně se plíží hlouběji a hlouběji, rozptyluje temnotu noci a osvětluje dřímajícího válečníka u vchodu. Jeho kopí se povaluje vedle - a luk také. Pocítila jsem chlad a začala jsem rozdmýchávat oheň, aby víc hořel.

Strážný to zaslechl, probudil se a provinile se na mě podíval, popadnuv své kopí.

Zvenčí se ozvaly výkřiky. Strážný vyšel ven a po něm i já, protože mě v tak časně době překvapil hluk. Poblíž mého úkrytu se shromáždili všichni bojovníci kmene. Něco se stalo. A pak jsem si všimla podivného předmětu, který se pohyboval mezi skalami.

A tady je další a další. Nějaké nepochopitelné věci se pohybovaly na kamenech, kulaté jako slunce, jak se mi tehdy zdálo. Byli stále blíž. A pak jsem uviděla, že tyto předměty táhli koně, kola se valila a byli na nich lidé.

Byly to trigy, jak jsem později zjistila, ale vždyť ten kmen, kde žila moje hrdinka, ještě neznal kolo.

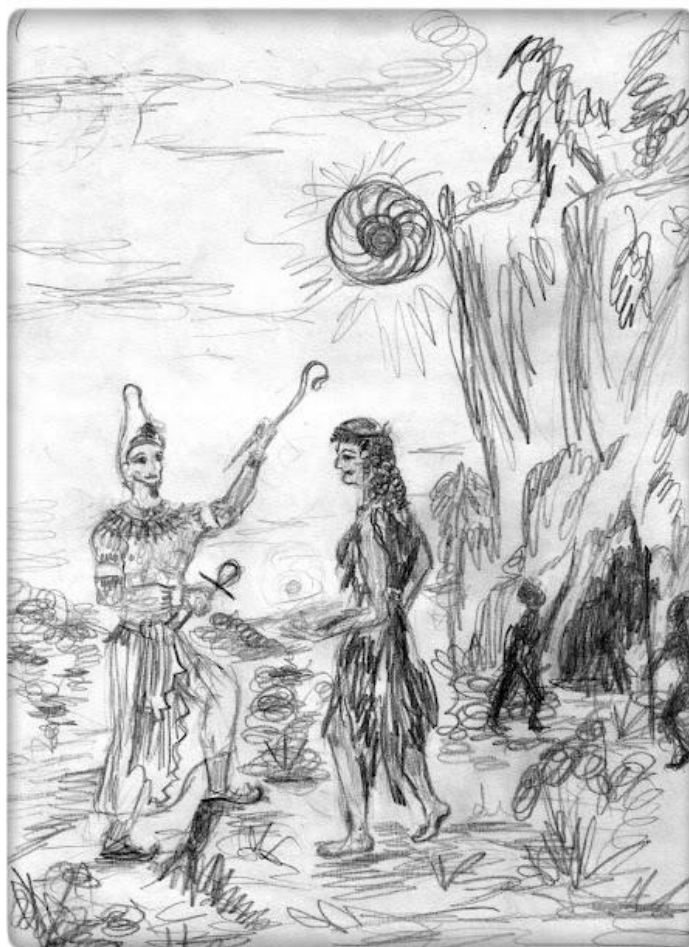
Na nejzářivějším voze stál krásný mladý muž. Jeho souměrná tvář vyjadřovala odvalu a odhodlání. Hlavu mu zdobila zvláštní vysoká pokrývka hlavy. A zářící, jako by slunce, paprsky náhrdelníku - hruď.

Do srdce se mi vkradl strach a já utekla. Moje matka mi ale jednou řekla, že si pro mě přijde jeden z těch, kteří jsou zde považováni za bohy, a vezme mě k sobě. Najednou jsem to tak moc chtěla, třebaže jsem se bála.

...Opět asi uteklo hodně času. Jsem zase ta dívka. Tentokrát jsem ale na obloze viděla dvě slunce. Jedno bylo stejné jako vždy a druhé vypadalo jako koleso v těch vozech.

Ale ono bylo ohnivé a letělo po obloze. Naši lidé padli k zemi a začali vzývat bohy, ze strachu jsem se schovala za skálu a celá se třásla, když se najednou kolo zastavilo a dosedlo na zem.

Záblesky ohně zezelenaly, pak se změnilly na modrou, fialovou a úplně zmizely, odhalily nějaký kulatý lesklý objekt. Rozdělit se vedví a objevil se ten, kterého jsem viděla ve voze.

Dcera bílé královny a Hor - adoptivní syn Osirise

Opět mi v hlavě zněla slova mé matky, nebo spíše, byly to obrazy a nějaká řeč, které teď nerozumím, že za mnou přijdou.

Přímo ke mně šel vysoký snědý mladík a já jako očarovaná k němu, nakonec jsem se otočila a něco zakřičela na bratra.

Pak jsem si uvědomila, že ta, ve které jsem byla, poručila bratrovi zbývajících lidí, aby se stal vůdcem kmene. Odešla s vysokým cizincem. Dozvěděla jsem se také, že ten mladý muž byl synem strážce vědění Thotha a adoptivním synem

Osirise a Isidy, kteří vládli v Egyptě a kteří do té doby opustili Sirius spolu se světlými učiteli. Jmenoval se Hor nebo Horus. Byl prvním egyptským faraonem, adoptivním synem boha Osirise, a také se nakonec stal pro Egyptány božstvem.

To vše bylo v předpotopních dobách, ještě před smrtí Atlantidy.

A tak jsem se ocitla v nádherném paláci, jehož klenby byly podepřeny tlustými sloupy a stoupaly vzhůru. V horní části místnosti rozkvetly do kamenných poupat. Lesk zlata, kameny, obrovské síně a chodby, nádherné zlaté nádoby a lahodně vonící jídlo, které jsem neznala. To všechno mě přivádělo k šílenství a on byl vedle mě...

Dostala jsem se k bohům, dostala jsem se do nebe, pomyslela jsem si tehdy. Byla jsem oblečena do elastických, přiléhavých perleťových šatů, které byly podepřeny širokými ramínky sepnutými zlatými plaketami ve tvaru Slunce, na hlavu mi byla nasazena obroučka a zářivý plášť na mém krku. Na nohy mi obuli sandály, jejichž vršek měl podobu půlměsíců posetých kameny.

V celém tom ustrojení mě Hor zavedl do obrovské síně, která byla plná lidí v bílých róbách. A pak jsem vyletěla z těla té dívky a nechala ji na slavnostním ceremoniálu, protože Hor představoval svou ženu.

...A pak jsem letěla nad Nilem. Slunce obarvilo jeho vody zlatem. A ony pomalu plynuly mezi zelenými břehy. V dálce se pyramidy třpytily v paprscích zapadajícího slunce, které také nezaujatě osvětlovalo jeskyně v centru Sahary a dodnes osvětluje její vysušené země.

Od doby, kdy Atlantida zemřela a zemské klima se změnilo, uplynulo mnoho tisíciletí. Lidé ze Sahary odešli na východ a na jih. Stopy minulosti však zůstávají. A tam jsou stále, popírajíce čas, pyramidy Egypta a fresky na skalách Sahary vzrušují moderní mysl, a starověké mýty nám přinášejí přes mocnost věků jména Osiris, Isis, Horus a legendární země - Atlantida.

Zapsala Valeria Kolcova 30.06.2013